

ת"פ 30449/05/13 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר פלוטניקוב

בית משפט השלום בראשון לציון

20 מאי 2015

ת"פ 30449-05-13 מדינת ישראל נ' פלוטניקוב

ת"פ 30453-05-13

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אלכסנדר פלוטניקוב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם גב' שוחר נאיה מתמחה - משרדו של עו"ד שקלאר

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 334 + 335א(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנאשם זוכה מחמת הספק מעבירה של החזקת סכין, הכל כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין מיום 5.11.14.

בקליפת האגוז יצוין כי על פי האמור בכתב האישום וממצאי הכרעת הדין, בתאריך 10.05.13 בסמוך לשעה 04:00, על רקע וידויה של אליזבת קרסיק, בת זוגו של הנאשם, כי עת נפרדו בדצמבר 2012 ניהלה קשר עם ס' י' (להלן: "**המתלונן**"), עזב הנאשם את ביתו ונסע לבית המתלונן בראשון לציון, התקשר אליו וביקש שירד למטה.

המתלונן ירד מביתו, הבחין בנאשם ואמר לו: "שלום". אז שעט הנאשם לעבר המתלונן, המתלונן הושיט ידיו קדימה באופן אינסטינקטיבי והנאשם שילח מכת אגרוף בפניו.

באותן הנסיבות התפתח בין השניים מאבק במהלכו הפיל המתלונן את הנאשם ארצה ואחז בו במטרה לנטרלו תוך שהוא גורם לנאשם תחושת מחנק. בניסיון להשתחרר מאחיזתו של המתלונן, הכה הנאשם בגבו של המתלונן מספר פעמים בעודו אוחז בידו מפתח.

בשלב מסוים הדף המתלונן את הנאשם והחל לברוח ממנו כשהנאשם דולק אחריו ובוועט בו בעכוזו. המתלונן הדף את הנאשם וברח מפניו לבניין בו הוא מתגורר, שם החל לרוץ במעלה המדרגות כשהנאשם דולק אחריו.

בנסיבות הללו אחז הנאשם בחולצתו של המתלונן כדי למנוע בעדו מלברוח, אז יצאה אמו של המתלונן מהבית ובתגובה שחרר הנאשם אחיזתו מהמתלונן.

בנסיבות הללו איים הנאשם על המתלונן באומרו לו: "זה עוד לא נגמר, אני אתפוס אותך".

כתוצאה מהתקיפה המתוארת נגרמו למתלונן מספר פצעים שטחיים בגב עם חתך שטחי בשכמה ימנית, שני פצעים במוות עליונה מימין ורגישות בשורש כף יד ימין.

אקדים ואומר כבר עתה כי לאור העובדה כי הנאשם זוכה מעבירה של החזקת סכין לאחר שלא הוכח בפניי כי עשה שימוש במברג במהלך האירוע, וכן כי פציעתו של המתלונן נעשתה תוך שימוש במפתח, כשהנאשם מנסה להחליץ מאחיזתו של המתלונן, הרי שהאירוע מקבל נופך אחר מזה המצטייר מכתב האישום המקורי והתמונה העולה מהכרעת הדין היא הרבה פחות חמורה מזו אשר תוארה מלכתחילה בכתב האישום.

כאמור, הנאשם הורשע בדינו לאחר שמיעת ראיות, ומפאת גילו במועד ביצוע העבירה, נשלח לקבלת תסקיר טרם הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן:

מתסקיר שירות המבחן מיום 9.2.15 עולה כי הנאשם בן 21, יליד ברית המועצות, רווק, מתגורר בגפו בדירה שכורה בראשון לציון ועובד בתחום ההובלות.

שירות המבחן סוקר בהרחבה את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד ובידו תעודת בגרות חלקית. לאורך השנים למד בפנימיות שונות על רקע בעיות התנהגות והסתגלות, ומגיל צעיר תפקודו במסגרות החינוכיות היה לקוי ואופיין בבעיות התנהגות והעדרויות רבות מבית הספר.

בגיל 13 אובחן הנאשם כסובל מקשיי קשב וריכוז.

הנאשם לא גויס לצבא על רקע אי התאמה וכתוצאה מכך חווה אכזבה ותחושות נחיתות.

מאז גיל 17 עובד הנאשם בעבודות מזדמנות ומכלכל עצמו בקושי רב. בשל קשייו הכלכליים מתעתד הנאשם לחזור להתגורר עם אמו בדרום הארץ.

הנאשם הינו בן יחיד להוריו, שהתגרשו זה מזו בהיותו בן 6, וכל אחד מהם נישא בשנית. על הרקע הזה חווה הנאשם חוסר יציבות בחייו, העדר מקום מגורים קבוע וחוסר בדמויות הוריות סמכותיות ומציבות גבול.

בשירות המבחן תיאר הנאשם כי החל לצרוך לראשונה אלכוהול בגיל 16 ומאז במשך שנתיים שנה בכל סוף שבוע עם חבריו. לדבריו הסתכסכותיו כנער בעבירות אלימות היו על רקע שימוש לרעה באלכוהול.

עוד תיאר הנאשם כי בגיל 16 התנסה לראשונה בשימוש בחשיש ומאז מעט בתדירות יומיומית אם כי ציין כי כיום משתמש בסם בתדירות נמוכה יותר.

לצורך עריכת התסקיר נתבקש הנאשם למסור בדיקות שתן לאיתור סמים בשירות המבחן, אולם לא הגיע לשני מועדים אשר תואמו עמו, לטענתו בשל קושי להשתחרר מוקדם ממקום עבודתו. בשיחה מאוחרת יותר עם שירות המבחן מסר כי בחודש האחרון עישן חשיש באירוע חברתי.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש מזדמן בחשיש, אינו רואה בעייתיות בכך ושולל נזקקות טיפולית בתחום זה.

אשר לאירוע נשוא כתב האישום, בשירות המבחן מסר הנאשם כי ברקע חווה משבר אמון במערכת יחסים זוגית כאשר גילה כי בת זוגו ניהלה קשר רומנטי עם המתלונן, אשר היה חברו הקרוב. הנאשם חש פגוע ודחוי ועל רקע הקושי להתמודד עם תחושות אלה, הסביר את תגובתו התוקפנית כמתואר בכתב האישום.

בשירות המבחן לקח הנאשם אחריות על המיוחס לו בכתב האישום, אולם קצינת המבחן התרשמה כי אינו ער דיו לחומרת מעשיו והשלכותיהם.

בפגישה שנערכה עם המתלונן, מסר האחרון לקצינת המבחן כי התנהלותו האלימה של הנאשם ארעה לאחר ויכוח ביניהם בשל משבר אמון ביחסיהם, וציין כי כיום תופס גם את עצמו כאחראי למורכבות ביחסיהם בעת ביצוע העבירות.

המתלונן הדגיש כי כיום אינו חש מאוים מפני הנאשם. לאחר המקרה יישרו ההדורים ביניהם וכיום שומרים על יחסי חברות תקינים ונמצאים באותו מעגל חברתי.

בסיכום תהליך האבחון מצייר שירות המבחן תמונה מורכבת של בחור צעיר שחווה חוסר יציבות בחייו על רקע נסיבות משפחתיות, גילה קשיי הסתגלות במסגרות השונות והיה מעורב בהתנהלות שולית ופליילית. ההתרשמות הינה כי הנאשם צורך אלכוהול וחשיש כפיצוי על חסכים רגשיים ומשפחתיים, המסייעים לו למלא תחושת ריקנות פנימית ולחוש שייכות לחבריו.

להערכת קצינת המבחן הנאשם הינו בעל דימוי עצמי וגברי נמוכים, והם שעמדו, בין היתר, בבסיס תגובתו האלימה, על רקע תחושות של פגיעה ודחייה שחווה מצד אנשים מאוד משמעותיים בחייו - בת זוגו דאז וחברו הטוב.

שירות המבחן מציין כגורמי סיכון להישנות ביצוע העבירות את הקווים האלימים והכוחניים באישיותו של הנאשם, הקושי להכיר ולהתחבר לחלקיו המכשילים ושיתוף הפעולה החלקי עם שירות המבחן במהלך האבחון.

בנסיבות אלה סבור שירות המבחן כי ללא השתלבות בטיפול לא ניתן להפחית הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד.

לצד זאת, מציין שירות המבחן קיומם של גורמים מפחיתי סיכון במצבו, ובהם יחסיו התקינים עם המתלונן ושאיפותיו של הנאשם להתקדם בחייו.

שירות המבחן סבור כי קיים סיכון בינוני למעורבות הנאשם בהתנהלות אלימה בעתיד וכי מידת החומרה של מעשיו צפויה להיות ברמה בינונית אף היא.

מכל האמור, ובשים לב לעובדה כי הנאשם מסר כי יתקשה להתחייב לשמור על קשר עקבי ורצוף עם שירות המבחן וממילא נראה כי אינו פנוי ובשל להתגייסות להליך טיפולי משמעותי, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו ובהתאם גם לא המליץ על העמדתו בצו של"צ או בפיקוח שירות המבחן.

טיעוני הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם, וטען כי מדובר באירוע אלים וחמור שלא פסק גם כאשר המתלונן ניסה למלט עצמו מהנאשם, אשר מצדו לא הרפה, רדף אחריו, בעט בו ושב ואיים עליו.

לדבריו, מעשיו של הנאשם מעידים על נחישות ומוטיבציה לבוא חשבון עם המתלונן, על רקע קשר שניהל המתלונן עם בת זוגו דאז של הנאשם.

ב"כ המאשימה הדגיש את הנזק שנגרם למתלונן כתוצאה מביצוע העבירה ובהקשר זה הפנה לתעודה הרפואית המתארת את החבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מתקיפתו ע"י הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה המלמדת, לשיטתו, על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות וביקש לאמץ מתחם הענישה, הנע בין 18 ל-42 חודשי מאסר בפועל.

בהקשר זה אציין כי רובה ככולה של הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עניינה פציעות שנגרמו בשל דקירה מכוונת בכלי שבכוחו לדקור, ועניינה שונה תכלית השינוי ובאופן מהותי מנסיבות המקרה שבפנינו.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, הפנה ב"כ המאשימה לתסקיר שירות המבחן.

לדבריו, מדובר בתסקיר שלילי המצייר תמונה עגומה למדי בנוגע להתנהלות הנאשם במישורי חייו השונים. בהקשר זה הדגיש את ממצאי התסקיר בנוגע לחוסר היציבות שחוזה הנאשם מגיל צעיר, בעיות ההתנהגות שגילה, מעורבותו באירועים אלימים בעבר ושימוש בחומרים פסיכואקטיביים.

ב"כ המאשימה הפנה להערכת קצינת המבחן, לפיה קיים סיכון ברמה בינונית למעורבות בהתנהלות אלימה בעתיד וכי מידת החומרה של האלימות צפויה להיות ברמה בינונית אף היא.

לדבריו, הנאשם אינו ער לחומרת מעשיו, נוקט עמדה מטשטשת ואינו מסוגל להירתם להליך שיקומי טיפולי. משכך, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו וממילא לא עומדים בפני בית המשפט בעניינו של הנאשם שיקולים

שענינים שיקום.

עוד הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם ולעובדה כי לחובתו הרשעה קודמת מבית המשפט לנוער, בעבירות סמים, רכוש ואלימות.

מכל המקובץ, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש כולל של 18 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם מנגד הדגיש בטיעונו את הרקע לאירוע וטען כי למקרא הכרעת הדין עולה כי מדובר בקטטה ספונטנית בין שני חברים טובים, במהלכה נפצעו שניהם באורח קל, כשגם הנאשם סבל מחבלות בגופו בדמות שריטות שטחיות. לדבריו, מאז האירוע חלפו שנתיים, במהלכם הנאשם והמתלונן התפייסו, חזרו להיות חברים ואף המתלונן העיד בעצמו כי הוא חש אחריות לאשר אירע וביקש בכל אחד מהשלבים לבטל את תלונתו.

אשר לעבירת האיומים, טען כי מדובר באיום ברף החומרה הנמוך ביותר. איום בפגיעה ערטילאית, אמרה שנזרקה לחלל האויר על רקע התלהטות יצרים, ומבלי שעמדה מאחריה כל כוונה ממשית.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עמד הסנגור בהרחבה על נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, לרבות הדינמיקה המשפחתית, הקשיים המאפיינים אותו והעובדה כי הוא נעדר גורמי תמיכה מגיל צעיר, על כל המשתמע מכך. לדבריו, חרף כל הקשיים הללו מנהל הנאשם ככלל אורח חיים נורמטיבי ויצרני ומבטא שאיפות להתקדמות בחייו.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן והעלה תמיהות רבות בנוגע לקביעותיה השונות של קצינת המבחן. כך לדוגמא ביקש לתקוף את הממצא לפיו הנאשם "התקשה להתייחס לתכנון שבבסיס התנהגותו". לדבריו, משעה שלא היה כל תכנון מצד הנאשם והאירוע היה אירוע ספונטני על רקע סערת רגשות בה נתקף עת התגלה לו דבר הבגידה, לא היה מקום לזקוף לחובת הנאשם את הקושי להתייחס "לתכנון שבבסיס התנהגותו".

ב"כ הנאשם הדגיש את העובדה כי מדובר במעידה נקודתית של הנאשם, אשר באותה עת כעס והיה בסערת רגשות, ומכל מקום לא ניתן ללמוד מכך על דפוס התנהגות וממילא בנסיבות הללו אין כל צורך, לשיטתו, כי הנאשם יעבור טיפול כלשהו.

אשר לפגיעה בערכים המוגנים, טען ב"כ הנאשם כי הפגיעה בנאשם היתה גדולה לאין ערוך מהפגיעה במתלונן, שכן הנאשם חווה תחושות פגיעה ודחייה קשות מאוד מצד האנשים המשמעותיים ביותר בחייו.

ב"כ הנאשם עמד בהרחבה על הפער שבין כתב האישום שהוגש מלכתחילה לבית המשפט לבין ממצאי הכרעת הדין, המעלה כי האירוע נעדר כל תכנון. הנאשם לא הצטייד עובר להגעתו למתלונן בכלי כלשהו, והשריטות השטחיות שנגרמו למתלונן היו כתוצאה מנסיונו של הנאשם להשתחרר מאחיזתו ולפיתתו של המתלונן שגרמו לו תחושת מחנק קשה, שעה שהנאשם החזיק בידו, במקרה, במפתחות דירתו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, שם בנסיבות דומות, לשיטתו, הסתיים ההליך באי הרשעה בנוסף לצו של"צ.

מכל מקום, ביקש הסנגור שלא למצות את הדין עם הנאשם ועתר להטיל עליו עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולהימנע מהטלת ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל או של"צ.

ב"כ הנאשם הדגיש כי בגין האירוע נשוא כתב האישום היה הנאשם עצור למעלה משבוע, בהמשך שוחרר בתנאי מעצר בית והורחק מהעיר ראשון לציון, וביקש כי גם נתונים אלו ילקחו בחשבון בעת גזירת דינו.

מצאתי לנכון להעיר כי טיעוני הצדדים לעונש בתיק זה עוררו במידה מסוימת את מורת רוחו של בית המשפט. מחד טיעוני ב"כ המאשימה התאפיינו בעתירה למתחמי ענישה אשר אינם תואמים כלל ועיקר את נסיבות המקרה שבפניי ואינם מידתיים, תוך התעלמות מהעובדה כי נוהלו הוכחות, במסגרתן זוכה הנאשם מעבירה של החזקת סכין והאירוע כולו קיבל נופך אחר והרבה פחות חמור מזה המתואר בכתב האישום. דומה כי המאשימה בחרה לטעון לעונש על בסיס כתב האישום המקורי ותוך התעלמות מממצאי הכרעת הדין. כמו גם בחרה להציג פסיקה שעניינה פציעות ודקירות מכוונות באמצעות סכין ו/או כל כלי אחר שבכוחו לדקור, שגרמו לפציעות וחבלות קשות.

מנגד, טיעוני ב"כ הנאשם התאפיינו לרוב בשפה שאינה משפטית ואינה ראויה, תוך הטלת דופי בשירות המבחן ובעבודתו המקצועית, שימוש במילים וביטויים מעולם תוכן שאין מקומם בבית המשפט, ואפילו תוך זילות וזלזול בשלטון החוק.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו והוסיף כי לא כיוון שהדברים יגיעו כדי כך. הנאשם הביע נכונות לשתף פעולה עם כל החלטה של בית המשפט הנוגעת לגזירת דינו.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, ובהתאם לעקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

במקרה דנן, הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות אלימות והאיומים בהן הורשע הנאשם הינו ההגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלוות נפשו של הפרט.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה הטמונה בעבירות אלימות, שכן עניין לנו בתופעה שהפכה לרעה חולה בארצנו, העושה שמות בחברה הישראלית, יוצרת בקרבה חרדה ואווירה קשה ומכרסמת ביסודותיה.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 3863/09 מד"י נ' חסן (פורסם בנבו, 10.11.09):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר

לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... זה נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

וכך באו הדברים לידי ביטוי בע"פ 7639/13 מחמוד אמארה נ' מד"י (פורסם בנבו, 7.5.14):

"עבירות של אלימות חסרת פשר המתפרצת ברגע הן איום מתמיד על שלווה חיהם של האזרחים, כמו גם על ביטחונם האישי. מבית משפט זה צריך לצאת מסר ברור של אי-השלמה עמן, מסר המתבטא לא רק במלים, אלא גם במדיניות הענישה הלכה למעשה".

כאמור, בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת משימוש באלימות ומשכך על חובתם של בתי המשפט, כאמונים על אכיפת החוק במדינה, לפעול בנחרצות ובתקיפות בנגע האלימות על דרך הטלת עונשי מאסר ממושכים ההולמים את חומרת המעשים:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבלבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירות אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו".

ע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מד"י (פורסם בנבו, 7.6.05).

אשר לאיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן, במעשיו אלה פגע הנאשם בערך המוגן שעניינו הזכות לביטחון אישי וחיים שלווים.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה, בהיותה ביטוי מילולי לאלימות המשליטה טרור על מושאה.

בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס לאפשרות הוצאת דברי האיום מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

עמד על כך כב' הש' גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ"י (פורסם בנבו, 16.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה

והקנטה שלא כדין".

יפים לעניין זה גם הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' הש' בייניש ברע"פ 2038/04 לם נ' מ"י, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הינה מוחשית וממשית, אם כי לא ברף החומרה העליון. על פי ממצאי הכרעת הדין, הנאשם, אשר גילה כי חברתו דאז בגדה בו עם המתלון - חברו הטוב, החליט לצאת מביתו באישון לילה, לפגוש את המתלון ולהתעמת עימו. כשהגיע לביתו של המתלון התקשר אליו וביקש ממנו לרדת ולפגוש אותו. כאשר המתלון ירד התקרב לעברו הנאשם במהירות ובאגרסיביות. המתלון, שחשש כי הנאשם יפגע בו, הושיט באופן אינסטנקטיבי את ידיו קדימה, תנועה אותה פירש הנאשם כתקיפתו של המתלון אותו. או אז הכה הנאשם בפניו של המתלון באגרוף ומנקודה זו התפתח בין השניים מאבק במהלכו הפיל המתלון את הנאשם ואחז בו בחוזקה, במטרה לנטרלו, תוך שהוא גורם לנאשם תחושת מחנק. בתגובה, ומתוך ניסיון להשתחרר מאחיזתו של המתלון, היכה הנאשם מספר פעמים בגבו של המתלון באמצעות מפתח שהחזיק בידו באותה העת וגרם לו לחתכים בגבו ופצעי דקירה בגבו. בהמשך הנאשם אף רדף אחרי המתלון, שניסה להמלט מפניו ובעט בעכוזו, ובסופו של האירוע אף השמיע אמירה מאיימת כלפי המתלון.

לא יכול להיות ספק כי מעשיו של הנאשם גרמו למתלון נזקים בגוף, כשבידו של הנאשם להימנע ממעשיו אלו ולחדול מהם.

עם זאת, ובשים לב לממצאי הכרעת הדין, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי התקיפה שגרמה לחבלות בגופו של המתלון, נעשתה בזמן שהנאשם והמתלון נאבקו זה בזה תוך שהנאשם מנסה להשתחרר מאחיזתו של המתלון, אשר לפת אותו וחקק אותו.

כמו כן, החבלה, כך על פי ממצאי הכרעת הדין, נגרמה בשל מפתח שאחז באותה השעה הנאשם בידיו ולא באמצעות סכין/מברג בו הצטייד הנאשם מלכתחילה במטרה לתקוף את המתלון, כפי שנטען בכתב האישום המקורי.

אשר לאיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלון "זה עוד לא נגמר, אני אתפוס אותך". המדובר אמנם באיום בוטה, אם כי לא במלל העולה כדי רף עליון של חומרה.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - מהראיות שהוצגו בפניי וממצאי הכרעת הדין עולה כי בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום הנאשם היה בן זוגה של גב' אליזבת קרסיק, ולדבריו הוא אף תכנן להציע לה נישואין. במהלך

שיחה ביניהם התוודתה בפניו אליזבת כי קיימה קשר אינטימי עם חברו הטוב - המתלון, מספר חודשים קודם לכן.

בשים לב לתחושות הפגיעה והדחייה שחוזה הנאשם מצד שני האנשים הכי משמעותיים בחייו (בת זוגו וחברו הטוב), הוקצנו, ככל הנראה, תגובותיו של הנאשם וגרמו לו לפעול כפי שפעל תוך איבוד עשתונות.

אין ספק שהדינמיקה שנוצרה אותו הערב, דינמיקה מורכבת עד מאוד, היוותה כר פורה לאירוע ולהתפרצות האלימה מצידו של הנאשם. על רקע הגילוי המסעיר הציפו את הנאשם תחושות קשות של אכזבה, עלבון, כשלון, פגיעה, ובגידה כפולה, אובדן אמון ודחיה, והוא הגיב באופן ספונטני ובסערת רגשות.

הנאשם עצמו הטיב לבטא את תחושותיו הקשות באותו הערב, וכך מסר בעדותו בבית המשפט:

"ואז באותו רגע, פשוט לא יודע איך לתאר את ההרגשה, זה הרגשה הכי חרא שהרגשתי בחיים, התחלתי לרעוד, התחלתי לבכות. התקשרתי אליו, רציתי להיפגש, אני זוכר נסעתי אליו במונית, אמרתי לו שירד.... איך יכולת לעשות דבר כזה, היית חבר כמו אח" (פרוטו' עמ' 41 שו' 16-23).

מבחינת נסיבות האירוע עולה בבירור כי על רקע הגילוי באותו הלילה איבד הנאשם שליטה ולא הצליח להרגע ולהתעשת על עצמו. תחושות קשות של זעם, עלבון וכשלון הציפו אותו, ועל רקע מאפייני אישיותו, כפי שתוארו בתסקיר, גרמו לו לנהוג באלימות פיזית ומילולית במטרה להתעמת עם חברו הטוב ולהטיח בו את דבר הבגידה.

דומה כי בשל המצב האישי הנפשי הקשה אליו נקלע הנאשם, התקשה הוא לשלוט ולרסן את התנהגותו ופעל כפי שפעל מתוך סערת רגשות, בספונטניות וללא תכנון מוקדם.

בהקשר זה חשוב לשוב ולהדגיש כי בניגוד לאמור בכתב האישום, על פי ממצאי הכרעת הדין הנאשם לא הצטייד בכלי תקיפה כלשהו עובר למפגשו עם המתלון.

אמנם אין בכל אלה ולו ראשית של הצדק לנהוג באלימות, אך ייתכן ויש בהם כדי להקהות במשהו את חומרת מעשיו של הנאשם.

באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שלא נתקשה לתאר את הבעתה שאחזה במתלון, אשר נחשף להתפרצות אלימה ובלתי צפויה מצדו של הנאשם, שעה שהגיע אליו נסער וטעון באישון לילה, תקף אותו והמשיך לרדוף אחריו גם כשהצליח להמלט מידי בניסיון לשוב ולפגוע בו. זאת, בנוסף לנזקים הפיזיים שנגרמו לו, כעולה מהתעודה הרפואית שהוגשה לתיק בית המשפט. זו אף זו, דומה כי אך בנס לא הסתיים האירוע בתוצאות חמורות יותר וזאת בזכות תושייתו של המתלון, ויכולותיו הפיזיות אשר עמדו לו עת הצליח לנטרל את הנאשם, להדוף אותו ולהמלט מפניו.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי בסופו של יום החבלות שנגרמו למתלון לא היו חמורות והתבטאו בעיקר בפצעים וחתכים שטחיים שלא הצריכו כל טיפול כירורגי ו/או אשפוז. בנוסף, מהראיות שהובאו עולה כי גם הנאשם נחבל בגופו באותו האירוע, אם כי בחבלות קלות יותר מאלו של המתלון, חבלות שטחיות אשר לא הצריכו כל טיפול רפואי.

בשולי פרק זה חשוב לשוב ולהדגיש כי אמנם הנאשם הורשע בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, שהינה עבירה

חמורה ביותר. יחד עם זאת, לאחר שנשמעו הראיות בתיק, נתבררה בפני בית המשפט מלוא המסכת העובדתית נשוא האירוע, נתמכת בעדותו של המתלונן עצמו, אשר שללה כל תכנון מוקדם מצדו של הנאשם, לרבות הצטיידות בכלי נשק קר - מברג. על אף פגיעתו של הנאשם במתלונן ופגיעתו אותו הרי שהפציעה בה הורשע הנאשם היתה תולדה של מאבק שהתפתח בינו לבין המתלונן, במהלכו מצא עצמו הנאשם לפות בחוזקה, תחושת מחנק הציפה אותו והוא פעל באופן אינסטינקטיבי, תוך שהוא מניף את ידיו על מנת להשתחרר מאחיזתו של המתלונן. למרבה הצער, בשל העובדה כי באותה העת אחז הנאשם בידו במפתח, פגע המפתח בגופו של המתלונן, פצע אותו וגרם לו לחבלות המתוארות בכתב האישום.

ברי כי אין להשוות פציעה בשל אחיזה במפתח במהלך מאבק, לדקירה מכוונת עם כלי שבכוחו לדקור.

אמנם אין בנסיבות הללו כדי מתן הצדק להתנהגותו האלימה של הנאשם, שלולא פעל באופן נמהר כשהוא נסער וחמתו בוערת בו האירוע כולו היה נמנע. עם זאת, יש באמת העובדתית אשר נחשפה בפני בית המשפט כדי להבהיר את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ולתת לאירוע נשוא כתב האישום נופך חמור פחות וכפועל יוצא ימצא הדבר ביטוי בקביעת מתחם העונש ההולם בנסיבות דנן וגזירת דינו של הנאשם.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות שהפך לרעה חולה בארצנו.

התופעה מחייבת חינוך, מודעות ציבורית, אכיפה ועוד. כאשר מדובר בעבירות אלימות שומה על בית המשפט להעביר מסר ברור וחד משמעי באמצעות הטלת עונשי מאסר משמעותיים, ההולמים את חומרת המעשים.

יחד עם זאת, יש כאמור ליתן את הדעת לנסיבות המקרה המיוחד שבפניי, עת פצע הנאשם את המתלונן באמצעות מפתח, שעה שניסה להשתחרר מלפיתתו לאחר שהתפתח ביניהם מאבק, במהלכו המתלונן גרם לו לתחושת מחנק קשה, ואין המדובר במעשה מתוכנן בדמות דקירה מכוונת כאשר הנאשם מצטייד מראש בכלי נשק קר.

משכך, קשה עד מאוד לאתר ולמצוא מדיניות ענישה בפסיקה הנהוגת, שבה נדון אירוע הנסוב על נסיבות שתואמות במדויק את נסיבות התיק שבפניי.

זאת ועוד, הפסיקה המצויה הינה כזו ששלובים בה מכלול נתונים, ומשכך מהווה היא רק אמת מידה קרובה ככל שניתן לנסיבות התיק דנן.

נתתי דעתי לפסיקה, כדוגמת:

1. ת"פ 40484-01-10 מד"י נ' **ירמקוביץ** (6.2.11): הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות (שתי עבירות), בכך שבעת שישב בגן ציבורי עם חברתו, ר.מ. ור.ש. עברו במקום ואחד מהם הציע לה להצטרף אליהם אולם היא סירבה והשניים גידפו זה את זה. הנאשם, שהבחין בחילופי הדברים, ניגש אל המתלוננים, שאל אם יש בעיות והתפתחה ביניהם תגרה. הנאשם תקף את ר.ש. בכך שהיכה באגרופיו בפניו, מתחת לעינו וכן חבל במתנו הימנית כאשר הוא מצויד בכלי חד בין אצבעותיו. כתוצאה מכך נגרם לר.ש פצע דקירה במותן ימין שגרם להיווצרות

נוזל דמי מסביב לכבד, חתך מתחת לעין שמאל, חתך בקרקפת ושריטות בבית החזה שהצריכו אשפוז בביה"ח למשך יומיים. בנסיבות ההלו היכה ר.מ. בפניו של הנאשם ואז תקף אותו הנאשם בכך שחבל בגבו, מעל עינו וברקתו בין היתר באמצעות הכלי החד. לר.מ. נגרמו פצע באיזור בית החזה, המטומה מעל עינו וברקתו.

ביהמ"ש קבע כי אין מדובר במעשה מתוכנן של אלימות כדי לפגוע במתלוננים כנקמה אלא מדובר באירוע שהחל כקטטה על רקע חילופי דברים בין אחד מהמתלוננים לבין חברתו של הנאשם, קטטה במהלכה אף הותקף הנאשם עצמו. ביהמ"ש השית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.

2. ת"פ 57429-10-10 **מד"י נ' חוטבא** (1.3.12): הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, בכך שהיה עם חברו רג'א בסמוך למסעדה עת התפתחה קטטה בינו לבין שלושה אחרים. במהלך האירוע תקפו האחרים את רג'א וגרמו לו חבלה חמורה בראשו וחבלות נוספות בגופו. הנאשם תקף את האחר בכך שנשך אותו בכתפו הימנית ופצע אותו ברגלו הימנית באמצעות חפץ חד וכן תקף אחר נוסף ופצע אותו בגבו באמצעות אותו חפץ חד שהחזיק בידו תוך שגרם לו פצע דקירה באספקט אחורי בחזה משמאל, חתך באורך של כ-10 ס"מ. בשים לב לכך שהנאשם תקף את האחרים לאחר שחבלו בחברו באמצעות מוט ברזל וגרמו לעילפון ובהינתן כי תלוי ועומד כנגדם כתב אישום בביהמ"ש המחוזי, השית ביהמ"ש על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.

3. ת"פ 1378/09 **מד"י נ' ברונשטיין** (2.2.12): הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות ואיומים. הנאשם והמתלון עבדו באולמי הורדוס עת התקשר הנאשם למתלון ואיים עליו שכאשר יגיע לאולם יהרוג אותו. באותו יום, כאשר הגיע המתלון לאולמי הורדוס דרש ממנו הנאשם שייכנס עמו למחסן וכשהמתלון סירב נטל הנאשם מזלג ודקר אותו בחזהו. למתלון נגרמו פצעים ושפשופי עור והוא נזקק לטיפול רפואי. ביהמ"ש קבע כי מדובר בפציעה במזלג באקראי תוך ויכוח וגם החבלות אינן מן החמורות. בנסיבות הללו, השית ביהמ"ש על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.

4. ת"פ 2247/12 **מד"י נ' שיכה** (23.4.13): הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. הנאשם היה בעלים של מספרה עת ביום 23.6.12 חלף קטין בסמוך למספרה, דפק על זכוכית הויטרינה וסירב לעזוב את המקום. הנאשם יצא אל המתלון ובין השניים התפתח ויכוח מילולי שכלל דחיפות הדדיות. לאחר מכן שב הנאשם למספרה ומשהבחין במתלון מביט אל עבר המספרה מבעד לויטרינה, יצא שוב מהמספרה כשהוא אוחז במספריים ובתער גילוח. בין השניים פרץ ויכוח במהלכו נגח הנאשם בפניו של המתלון, כופף את ראשו ודקר אותו באמצעות המספריים פעמיים, בצלעותיו השמאליות ובגבו. המתלון פונה לבית החולים, שם התגלה כי הוא נפגע בטחול ונאלץ לעבור ניתוח.

ביהמ"ש קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבות ביצועה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות לבין 4 שנות מאסר תוך שהסביר כי רוחבו של המתחם נעוץ בנסיבות השונות, אף הקיצוניות, לכאן ולכאן, של האירועים השונים.

ביהמ"ש השית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.

5. ת"פ 371-12-10 מד"י נ' דדון (18.2.13): הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לאחר שביום 2.5.10 התרחש אירוע אלים בין המתלונן לבין חברתו של הנאשם ואחרות, בעקבותיו תקף הנאשם את המתלונן, היכה אותו ושרט אותו בגבו באמצעות חפץ מתכתי. ביהמ"ש הדגיש כי כתב האישום המקורי ייחס לנאשם החזקת סכין אולם הנאשם כפר בעובדה זו והודה רק כי היה מדובר בחפץ מתכתי קר. המאשימה הסתפקה בתשובה זו ומשכך נגזר דינו של הנאשם על סמך נתונים אלו.

ביהמ"ש קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך שנתיים, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד מאסר מותנה.

6. עפ"ג 11173-04-12 נביאן נ' מד"י (19.6.12): הנאשם הורשע בבית משפט השלום על סמך הודייתו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן- חברו היכה הנאשם את המתלונן בצוואר מספר פעמים. בתגובה, שבר המתלונן בקבוק זכוכית על ראשו של הנאשם, אשר מצדו הכה באמצעות בקבוק זכוכית בראשו של המתלונן. השניים פינו עצמם לביה"ח במכוניתו של המתלונן ובדרכם חזרה מבית החולים, עת הגיע הנאשם ליעדו אמר למתלונן: "עכשיו תצא החוצה אני רוצה לדבר איתך צא אם אתה גבר". בעוד המתלונן יושב ברכב כדלת הרכב פתוחה בעט הנאשם במתלונן כ-10 בעיטות ברגלו. בנסיבות הללו שלף הנאשם מכיסו חפץ חד ודקר את המתלונן 3 פעמים בירכו. בעוד המתלונן שרוע מדמם על מושב הרכב חלץ הנאשם את נעלו של המתלונן, דקר אותו בכף רגלו ונמלט מהמקום. כתוצאה מהתקיפה, נפצע המתלונן ונזקק לטיפול רפואי ותפרים.

ביהמ"ש סירב לקבל את האבחנה המהותית במקרה זה שבין חפץ חד שבכוחו לדקור לבין סכין והשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם ואישר את העונש שנגזר עליו.

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את האירועים נשוא כתב האישום הינו החל מעונש מאסר הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא.

השיקול השיקומי של הנאשם היה ראוי להתייחסות במידה והיה נכון להתגייס להליך טיפולי.

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי קיימת גם קיימת נזקקות טיפולית בעניינו של הנאשם, אם בשל מאפייני אישיותו, אם בשל קשיי ההסתגלות מהם סובל, הקווים האלימים והכוחניים באישיותו, חוסר היכולת להכיר ולהתחבר לחלקיו המכשילים, ובשל השימוש התדיר באלכוהול ובחשיש.

דא עקא כי הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית וההתרשמות הינה כי אינו פנוי ואינו בשל דיו להתגייסות להליך טיפולי משמעותי.

אמנם יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה כי חרף נסיבות חייו הלא פשוטות, המצוקות שחווה לאורך ילדותו ובגרותו והדינמיקה המשפחתית המורכבת, הוא מצליח ככלל לשמור על אורח חיים תקין ויצרני, מכלכל את עצמו ומבטא שאיפות להתקדמות בחייו.

משכך ובהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם יינתן אמנם משקל כלשהו להיבט השיקומי, אך בוודאי לא כזה שיצדיק חריגה מן המתחם.

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, וכמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות.

במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו - מובן כי הטלת עונש מאסר ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות תפגע בנאשם, שכן מדובר בנאשם שמעולם לא ריצה עונש מאסר כלשהו. בשים לב לגילו של הנאשם, 21, הרי שעונש מאסר, גם בעבודות שירות, יביא בהכרח לפגיעה במעגלי חייו השונים, לרבות פגיעה תעסוקתית. בשים לב לעובדה כי הנאשם מכלכל את עצמו בדחק ונעדר מקורות תמיכה ברור כי מדובר בפגיעה משמעותית.

מכל מקום הפסיקה ראתה בנתון "המאסר הראשון" כנתון ממתן, וברור כי יש לפעול כך גם בעניינו.

ב. נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - כאמור הנאשם כפר במיוחס לו, עם זאת למתחילת הדרך לא הכחיש את מעורבותו באירוע, כמו גם את העובדה כי השתמש בалиמות כלפי המתלונן. עיקר טענותיו כונו להעדרו של מברג באירוע - טענה שבסופו של יום התקבלה ע"י בית המשפט, ולקיומו של מאבק הדדי בסופו גם הוא נחבל.

אמנם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאי מי שמודה באשמתו, לוקח אחריות על מעשיו ומביע בכך חרטה עליהם ומייתר את עדות המתלונן על כל המשמעויות הנובעות מכך.

יחד עם זאת, הנאשם בחר לנהל הליך הוכחות מתוך אמונה כנה בחפותו ולראיה זוכה מעבירה של החזקת סכין, וביהמ"ש נחשף למסכת העובדתית כפי הווייתה, השונה משמעותית מהעובדות המתוארות בכתב האישום. משכך,

העובדה כי הנאשם בחר לנהל הליך הוכחות לא תיזקף לחובתו.

כמו כן תלקח בחשבון לזכות הנאשם העובדה כי בסופו של דבר ולאחר שהוכרע דינו, בחר הוא לקבל אחריות על מעשיו הן בבית המשפט והן בפני שירות המבחן.

ג. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - לנאשם הרשעה אחת קודמת מבית משפט לנוער בעבירות של סמים, החזקת מכשירי פריצה, גניבה ותקיפה הגורמת חבלה ממש בגינה נידון למאסר על תנאי.

בהקשר זה יצוין כי הרשעתו של הנאשם הינה משנת 2011 בגין עבירות משנת 2008-2010, וכן כי מאז האירוע נשוא כתב האישום, שהינו משנת 2013, לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.

ד. גילו של הנאשם - הנאשם הינו כבן 21.5, בחור צעיר, כאשר העבירות בוצעו בהיותו בן פחות מ-20.

בית המשפט העליון נתן דעתו לסוגיית "הבגירים הצעירים", באופן שהנחה כי יש להתייחס לנאשם בהתאם לקבוצת גילו.

יפים לענין זה דברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 7781/12 בענין **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.6.13):

"כמוזכר לעיל, אחד מהשיקולים המרכזיים בענישת קטינים היא ההשפעה ההרסנית הפוטנציאלית עליהם כתוצאה ממאסר מאחורי סורג ובריח...בהקשר זה, יש לראות שיקול זה ככרוך ובלתי נפרד משיקולי ההתפתחות וההתבגרות. זאת, מאחר שהקושי הכרוך בנשיאת מאסר נובע בעיקר מן המאפיינים ההתפתחותיים והקוגניטיביים של קטינים. במילים אחרות, קווי ההשקה הרבים בין מאפיינים של קטינים לאלה של ה"בגירים הצעירים", הם המובילים למסקנה שיש לבחון את השפעת המאסר על נאשמים שהם "בגירים צעירים", תוך התחשבות בגילם.

בהמשך לכך, מחקרים רבים הראו כי הנזק הפסיכולוגי שגורם עונש מאסר בפועל על בגירים צעירים חמור מהשפעתו על בגירים מעל לגיל 25, ודומה בהרבה להשפעתו על קטינים".

וראו גם ע"פ 8480/12 **בלדאו נ' מדינת ישראל** (23.1.13).

ה. שיקול נוסף שיש ליתן לו משקל משמעותי הינו עמדת המתלונן, אשר העיד כי מדובר בסכסוך בין חברים שיצא מפרופורציות ואישר כי הוא והנאשם "מתכוונים להשאיר את כל זה מאחור ולהישאר חברים טובים" (פרוטו' עמ' 36-37).

בעדותו בבית המשפט אישר המתלונן כי ביקש לבטל את תלונתו במשטרה וכך מסר בהקשר זה: "כן. בשביל לבטל את התלונה, אני הלכתי למשטרה ובסופו של יום זה בן אדם שהוא חלק מהשגרה של החיים שלי, זה חבר שלי, אני מספיק

פגעתי בו בזה שעשיתי את מה שעשיתי עם חברה שלו.....הבנתי שזה טעות. הבנתי שזה חמור אבל אני מהמקום שלי סלחתי לו.....".

וכן: "....זה סכסוך בין חברים, זה משהו שיצא מפרופורציות בכלל" (פרוטו' עמ' 36). גם עת פגש שירות המבחן במתלונן לצורך האבחון, מסר לו זה כי כיום תופס גם את עצמו כאחראי למורכבות ביחסיו עם הנאשם בעת ביצוע העבירות. לדבריו, לא חש כל איום מפני הנאשם, השניים יישרו את ההדורים ביניהם ושומרים על יחסי חברות תקינים. המתלונן הדגיש כי עבורו האירוע נשוא כתב האישום הינו נחלת העבר והביע תקווה שלא תוטל על הנאשם ענישה מחמירה.

באיוון בין השיקולים השונים סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש המצוי בחלקו התחתון של המתחם, דהיינו עונש מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות ולצידו מאסר על תנאי.

לא התעלמתי מבקשת הסנגור להסתפק בעונש של מאסר מותנה, ואולם סבורני כי לאור חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ולאור מעמד הבכורה של עקרון ההלימה, לא יהיה בעונש של מאסר מותנה כדי לאזן כראוי בין שיקולי הענישה. כמו כן לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם הוצגו נתונים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם.

נוכח חומרת העבירות סבורני כי האינטרס הפרטי נסוג מפני האינטרס הציבורי והצורך לנקוט מדיניות ענישה מרתיעה, עם זאת וודאי שנכח מכלול הנסיבות לקולא, לרבות גילו של הנאשם, לא תימתח מלוא שורת הדין בענישתו של הנאשם.

אשר על כן, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

עבודות השירות תבוצענה, בהתאם להמלצת הממונה, בבסיס צבאי יחש"ם דרום מחנה נתן.

תחילת עבודות השירות ביום 3.8.15.

על הנאשם להתייצב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות ביום 3.8.15 עד לא יאוחר מהשעה 08:00, ביחידת עבודות שירות מפקדת מחוז דרום באר-שבע.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלשהי מסוג עוון לרבות איומים.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.

ד. פיצוי כספי למתלונן בסך 2,000 ₪. הפיצוי יקוזז מן ההפקדה שבתיק מ"ת 30453-05-13. המזכירות תעביר הפיצוי לידי המתלונן, בהתאם לפרטים שימסרו לה ע"י ב"כ המאשימה.

ה. קנס כספי בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.6.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

ניתנה והודעה היום ב' סיוון תשע"ה, 20/05/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר